

Како рационализовати скупштину по "брејнсторминг" методи

Пише: Милко Грбовић
среда, 02 септембар 2009 17:34

Прво да кажемо нешто о методи. Мождана олуја је метод који користи менаџмент на западу кад има неко "жешћи" проблем. Окупи све запослене, до чистачица, укратко изложи проблем и тражи од истих да дају што слободније идеје, до откачености.

Ту не присуствују стручњаци за ту област. Јер они одмах блокирају сваку идеју: ово не може, оно неизводљиво. Значи, пожељни мозгови неоптерећени неким параметрима.

А зачетник те методе је био пијани морнар. Наиме, током рата, у једну француску луку доплутала је огромна мина. Нашао би се добровољац да ризикује, али би неуспелом демонтажом растурио целу луку и пола града.

И сад, стоје људи на доку и гледају шта им ваља чинити.

А један пијани морнар стао такође на ивицу и дува ли дува. Мислим, не дува траву, него пуше човек, очи да му испадну. „Хајде људи да сви дувамо, да је одувамо на пучину!!“.

После почетних БББ коментара (БлагиБожеБудале!) неко се сети: Па да! Нећемо да дувамо, али овде има и бродова и тегљача и других направа са компресорима. Па укључе све компресоре, а црева окрену и полако праве контраталасе, док је не одувају на удаљеност где се може безбедно торпедовати.

И од тада, по тој методи се форсирају идеје које на први поглед изгледјау шашаве, али уз неке корекције представљају квалитативни искорак из већ зачараног и клишираног круга питања и одговора.

Е сад, какве ово има везе са рационализацијом Скупштине?

Како рационализовати скупштину по "брејнсторминг" методи

Пише: Милко Грбовић
среда, 02 септембар 2009 17:34

Немој да неко помисли да предлагем да Скупштину одувамо. Боже сачувај! Ко у њој дува, нека дува, широко му поље.

Такође, немој да ме неко потури под параф новог закона, због помињања пијаних морнара. Њих у Скупштини нема. Мислим – нема морнара. О придеву – другом приликом.

Него, по "брејнсторминг" методи, предлагем рационализацију Скупштине и смањење броја посланика. Не на 150, него на десетак. Тачније, да свака парламентарна странка има по једног посланика.

Одмах да вам избијем из руку главни адут. (Мада се адут не држи у руци, још мање у рукаву, али нема везе.)

Ти посланици, по један за сваку странку, не би имали једнаку моћ одлучивања, него би било као у акционарским друштвима. Представник најјаче странке има толико гласова, представници мањих странака толико...

Предности: економска уштеда. Такође и боље ментално здравље гледалаца, пошто маса њих не би прежакавала исту жваку до бесвести.

А ионако, тамо све те групе клонирано мисле. Шта мисли врховни жрец странке, то мисле и посланици.

Желим да верујем да је међу гласачима владајуће гарнитуре, бар понеки био против овог закона. Међутим, не гласа се ни према бази, ни према властитом ставу, кога, узгредбудиречено, и немају. С друге стране, можда би неко од опозиционара гласао за закон. По принципу: јесте да нема везе са животом, али ваљаће кад се једном ми дочепамо власти...

Како рационализовати скупштину по "брејнсторминг" методи

Пише: Милко Грбовић

среда, 02 септембар 2009 17:34

Значи, када ионако сви исто мисле и сви исто гласају, нека то обави по један. Не би морали да се цимају са разних летовалишта, нити да их неко утефтерише као да су ту.

Такође, не би се појављивао проблем прелетача. Ако представник владајуће странке има рецимо 102 гласа, он не би могао да издвоји 15 гласова и да каже „Е, сад смо ми засебна група“. Јок, нипошто, све остаје недељиво.

Шта мислите?